

FEBRUAR

Končno spet v šoli!

Definitivno si svojega zadnjega osnovnošolskega leta nisem predstavljala tako. Štiri mesece sem se pouka udeleževala preko računalniškega zaslona. Kljub nenavadnosti situacije se človek res privadi na vse, zato je bila vrnitev v šolo za nekatere od nas kar stresna.

Živimo v čudnih časih, prilagajamo se okolici in spoznavamo nove znanosti. Čeprav nam je skrivanje za zaslone omogočalo nekakšen občutek varnosti, sem vseeno vesela, da sem se vrnila nazaj, saj pristnih občutkov in pogovorov z ljudmi v živo ne more nadomestiti še tako napredna tehnologija.

Patricija Podvratnik, 9. b

Foto: A. D.

Intervju

INTERVJU S PREŠERNOM

Novinar: Lepo pozdravljeni, gospod Prešeren. Hvala, da ste se sprejeli povabilo na intervju.

PREŠEREN: Lep pozdrav tudi vam. Z veseljem se udeležim takšnih srečanj.

Novinar: Ali nam lahko poveste kaj o svojih začetkih šolanja?

PREŠEREN: Kot otrok sem obiskoval osnovno šolo v Ribnici. Končal sem jo z odličnim uspehom in bil zapisan v zlato knjigo. Po osnovni šoli sem šolanje nadaljeval na gimnaziji v Ljubljani, potem pa še dva letnika filozofije.

Novinar: To pa še ni bil vaš konec šolanja, kajne?

PREŠEREN: Prav imate, leta 1821 sem odpotoval na Dunaj, kjer sem končal še tretji letnik, ki je bil potreben za nadaljevanje študija. Nazadnje sem se vpisal na pravno fakulteto na Dunaju in tam končal študij prava.

NOVINAR: Kako ste pa v tem času shajali s starši?

PREŠEREN: Nista bila najbolj vesela, ko sta izvedela, da bom začel študirati pravo, saj je mati hotela, da bi postal duhovnik.

NOVINAR: Vsi vemo, ste zelo uspešen pesnik. Ali vam je pri tem kdo pomagal?

PREŠEREN: Tukaj bi izpostavil najboljšega prijatelja Matija Čopa, ki mi je vedno stal ob strani, zato sem mu posvetil tudi pesnitev Krst pri Savici.

NOVINAR: V življenju je polno vzponov in padcev. Ste tudi vi doživeli kakšen padec?

PREŠEREN: Seveda, to se zgodi vsakemu človeku. Najbolj me boli nesojena ljubezen do Julije. Pri pisanju mi je največ težav povzročala cenzura. V življenje pa pridejo tudi osebe, ki nam ne ugajajo najbolj. V mojem primeru Jernej Kopitar, s katerim sem bil večkrat v konfliktu.

NOVINAR: Veliko pesmi ste napisali. Katere bi izpostavili?

PREŠEREN: Izpostavil bi Povodnega moža, Zdravljico, Turjaško Rozamundo, Sonetni venec in sonet Apel in čevljar.

NOVINAR: Znani ste tudi po tem, da vas otroci kličejo doktor Fig. Zakaj?

PREŠEREN: Rad imam otroke in jim z veseljem dam kakšno figo.

NOVINAR: Hvala vam za odgovore in vaš čas.

INTERVJU S FRANCETOM PREŠERNOM

Pozdravljeni, gospod France Prešeren. Hvala, da ste sprejeli naše vabilo.

Prešeren: Lep pozdrav tudi vam in hvala za vabilo.

Kako preživljate čas med korono?

Prešeren: Predvsem veliko razmišljam o pesmih in njihovih naslovih. Poleg tega pa večino časa prespim.

Kakšno mnenje imate o modernih skladbah?

Prešeren: Jaz imam veliko raje skladbe, ki imajo počasnejši ritem, da jim sploh lahko sledim. Teh modernih skladb pa sploh ne razumem.

Bi kaj spremenili ali popravili v pesmi Zdravljica, če bi še imeli možnost?

Prešeren: Ne, pri moji dragi Zdravljici ne bi ničesar spreminjal, saj sem jo napisal iz srca.

Bi se danes odločili za kateri drug poklic in zakaj?

Prešeren: V mojih časih ni bilo takšne izbire kot danes. Seveda bi študiral kaj drugega, saj rad poskušam nove stvari. Predvsem me mika poklic zdravnika, še posebej me zanima kirurgija, saj me je že od malih nog zanimalo človeško telo in tudi pomoč drugim ljudem.

Danes je na razpolago ogromna izbira glasbil. Za katero bi se odločili in se ga naučili igrati?

Prešeren: Zanimivi se mi zdijo klavir, harmonika, kitara in še mnogi drugi. Ampak najbolj mi je všeč klavir, saj se mi zdi, da se ga je najlažje naučiti igrati.

Ali ste v mladih letih kaj razmišljali o družini in otrocih?

Prešeren: Da, seveda sem razmišljal, ampak sem večino časa posvetil pisanju novih pesmi, zato mi je zmanjkalo časa za družino, za kar mi je seveda še danes žal.

Se vam zdi smiselno, da bi napisali knjigo o svojem življenju?

Prešeren: Ja, z veseljem bi napisal knjigo, da bi lahko bralci in drugi izvedeli malo več o mojem življenju.

Z vprašanji smo prišli do konca. Bilo nam je v veliko veselje, da smo vas lahko gostili.

Prešeren: Najlepša hvala za vso prijaznost in gostoljubje ter lep dan še naprej.

Jan Vrabič in Blaž Delopst, 9. a in Zala Slapnik, 9. B

Prijateljstvo

Prijateljstvo

S prijatelji je vsakič zabavno, *z njimi je vedno lepo.*

Do tebe se vedejo prijazno, *z njimi je vedno lepo.*

Zmeraj ti stojijo ob strani, tudi ko ti je najbolj hudo,
je zmeraj v njihovi družbi veselo, *z njimi je vedno lepo.*

Prijatelji morajo prenašati prijateljeve slabosti, četudi to ni lahko,
prijateljstvo ni nikoli zares slepo, *z njimi je vedno lepo.*

Pravi prijatelji nikoli ne obrnejo hrbta, zvesti so ti zmeraj zelo,
prijateljstvo je pomembnejše kot zlato, *z njimi je vedno lepo.*

Luka Irman, Gašper Renko, Žiga Orel, 9. b

To je prijateljstvo

Teško ga je najti, a lahko *izgubiti*, to je prijateljstvo.

Teško ga dobiti, a lahko *izpustiti*, to je prijateljstvo.

Prijatelj vedno pripravljen pomagati je,
zato ni pripravljen *zapustiti te*, to je prijateljstvo.

Ne glede na to, kam življenje tvoje poti obrne,
on vedno se k tebi pripravljen *vrniti* je, to je prijateljstvo.

Ko ves svet se nate zvrne,
je vedno na tvojo stran pripravljen *stopiti*, to je prijateljstvo.

Če vajine vezi so že krepko načete,
sta si vedno pripravljena *oprostiti*, to je prijateljstvo.

Tudi če kateri od vaju zafrkne,
sta si zmeraj pripravljena *odpustiti*, to je prijateljstvo.

Ali Ernecl, 9. a, Mark Iršič in Žan Strojanšek, 9. b

Prijateljstvo je življenje

Med prijatelji šteje *neizrečeno, življenje je prijateljstvo.*

Ne le vse besede, ampak tisto, kar je *storjeno, življenje je prijateljstvo.*

Ali ne uničujem svojih sovražnikov, ko jih spreminjam v prijatelje?

Čas teče naprej, nič ni *dogovorjeno, življenje je prijateljstvo.*

Iskrenost in spoštovanje postavljata temelje za zveze.

Usoda je nepredvidljiva, upanje je *umorjeno, življenje je prijateljstvo.*

Prijatelj je duša v dveh telesih.

S prijateljem je za zvestobo *poskrbljeno, življenje je prijateljstvo.*

Kar deliš z drugimi, se bo vrnilo k tebi.

Ljubezen imamo vsi ljudje v srcu *prirojeno, življenje je prijateljstvo.*

Manca Lesjak, Ema Naja Leskošek in Patricija Podvratnik, 9. b

Na plesu ob Ljubljani

Ob Ljubljani Urška je stala,

z lepo obleko se je bahala.

Masko na obrazu je imela,

ker korona jo je dohitela.

Na Starem trgu odvijal se je ples,

povodni mož ga je vzel zares.

Urško zagrabil je

in odvrtil do Ljubljane.

Pod vodo bilo je lepo,

dokler Urške ni bilo.

Urška zakašljala je,

povodni mož okužil se je.

Kaja Dekić in Žan Bastl, 9. a

DOBA BREZ PRIJATELJEV

V mestu za devetimi gorami in sedmimi vodami je živel Jaka. Izjemno pameten in prijazen fant. A v šoli so ga zafrkavali in ni imel veliko prijateljev. Če smo iskreni, ni imel niti enega. Čas, ki bi ga preživel s prijatelji, je preživel v knjižnici. Bil pameten, mogoče celo genialen. Želel je biti izumitelj in s svoji izumi izboljševati svet.

V njegovem razredu je bil tudi Nik. Ta je bil priljubljen in vsi so ga imeli radi. Vsi, razen Jaka, saj ga je vedno žalil. Bila sta popolno nasprotje. A imela sta skupno točko. Emo. To je bila njuna sošolka. Lagali bi, če bi rekli, da ni bila prikupna in nasploh čudovita. Jaku je bila všeč že nekaj časa in končno je zbral pogum in ji povedal, kaj čuti. A ga je zavrnila. In to na prav grd način, tako da so se mu smejali še več let. To ga je spremenilo. Odločil se je, da bo nekega dne uničil prijateljstvo.

Minilo je kakšnih petnajst let in Jaku je uspelo. Izumil je stroj, ki uniči prijateljstvo. Najprej ga je preizkusil na Emi in Niku, svojih »najljubših« sošolcih. Ne skrivaj jima je sledil, postavil stroj zraven njiju, pritisnil na gumb in BUM. Nasmeh na njunih obrazih je izginil. Spogledala sta se in se začela kremžiti. Kot se kremžiš ti, ko zavohaš nekaj zelo smrdljivega. Na primer plesniv sir ali neoprano nogavico ali no, saj razumete. Spogledala sta se, obrnila in odšla vsak v svojo smer.

»Hura!« se je razveselil Jaka. Njegov stroj je deloval. V glavi je že začel izdelovati plan, kako bi ga še povečal in iz sveta izsesal prijateljstvo. Pogledal je v daljavo in videl veliko, boljše rečeno ogromno stolpnico. Razumel je, da bo moral, če želi izsesati prijateljstvo, začeti počasi. Začel bo s svojim mestom.

Minila sta dva tedna in Jakov stroj je bi pripravljen. Šel je ven in na njegovem obrazu je bil nasmeh. Tako je. Po veliko letih se je na njegovem obrazu spet pojavil nasmeh. Zdaj bodo vsi lahko trpeli, tako kot je on. Da bi prišel do stolpnice, je moral prečkati park – kraj, ki ga je sovražil že od nekdaj. Ni bil ravno športnik. Bil je malo močnejše postave, zato se ni mogel ukvarjati s športom. To je bil le en (a glavni) razlog, da ni imel prijateljev. Na klopi, malo naprej od njega, je sedela deklica. Bila je žalostna. Gledala je ostale otroke, kako se igrajo, a se jim ni pridružila. Jaka je pristopil k njej in ji rekel: »Še malo pa bodo vedeli, kako se počutiš.« Deklica ga je čudno pogledala, a ni ničesar rekla. Jaka se je odpravil naprej. Nasmeh še vedno ni zapustil njegovega obraza. Povzpel se je na vrh stolpnice in nastavil stroj. Pritisnil je gumb in PUF. Tako je, ne BUM, ampak PUF. Iz stroja je prišel siv dim in se razširil po mestu. Vsakič, ko se je približal človeku, je pridobil več barve. Nad mestom so se zdaj razprostirali mavrični oblaki.

Jaka je prišel v novo dobo. Dobo brez prijateljev. Prišel je do dna stolpnice, se malo razgledal naokoli in opazil trafiko. Šel je pogledat, ali prodajajo njegovo najljubšo revijo *Najnesrečnejši ljudje*. Že večkrat se je znašel na njihovi naslovnici. A tokrat sta bila tam dva, ki ju na prvi pogled ni prepoznal. Ko pa je pogledal malo podrobneje, ju je prepoznal. Ema in Nik. Odprl je stran, na kateri so ju opisali. Članek je šel nekako

tako: »... oba sta bila še pred nekaj tedni uspešna in srečna. Zaradi nepojasnjenih razlogov sta izgubila vse prijatelje. Brez njihove podpore sta postala obupana, izgubila sta tudi službo. Kot pravita ...«

Jaka ni mogel brati naprej. Moral bi se počutiti neizmerno srečnega. Ampak se ni. Le zakaj? Nadaljeval je po poti proti svojemu domu. Seveda je šel skozi park in tam srečal deklico. Še vedno je bila žalostna. Sedel je k njej in jo vprašal: »Zakaj si še vedno žalostna? Zdaj vsi vedo, kako je, če nimaš prijatelja. Zdaj vsi vedo, kako sva se počutila.«

Deklica ga je pogledala in mu čisto tiho in počasi rekla: »Ali je bilo vredno? Želela sem si biti srečna in imeti prijatelje, ne pa da bi bili vsi nesrečni.«

Jaka je razumel, zakaj tudi on ni vesel. Pogledal je deklico in spoznal, kaj je naredil. Pogledal je v nebo in vprašal: »Si že kdaj lovila oblake?« Deklica je odkimala. Jaka je stekel domov in prinesel največji sesalec, kar jih je imel. Skupaj z deklico je pohitel na vrh stolpnice. No, nista bila ravno hitra, saj je imela deklica male nogice, Jaka pa ni bil v najboljši formi. Ko sta končno prišla do vrha, sta s sesalcem posesala vse oblake. Te sta potem stresla v stroj. Jaka je stisnil na gumb in PUF. V mesto se je spustila mavrična megla. Vsakič ko se je dotaknila človeka, je postajala vse bolj in bolj siva. Dokler ni bila tako siva, kot je siva sivina. Doba brez prijateljev je bila končana. Ljudje so postali srečni. In tudi Jaka je bil vesel. Prvič po dolgem času je bil vesel.

Ugotovil je, da je svet brez prijateljev dolgočasen. Ko sta z deklico prisopihala do dna, so ju pričakali navdušeni odrasli in veseli otroci. Otroci so povabili deklico v peskovnik. Odrasli pa so se neprestano zahvaljevali Jaku. Dobil je celo nove prijatelje.

Lina Ujčič Vrhovnik, 8. b

PRIJATELJSTVO

V današnjem svetu hitro najdemo prijatelja. Imamo veliko socialnih omrežji preko katerih si dnevno dopisujemo z ljudmi. Ali je to samo navidezna podoba nečesa, kar si iskreno želimo? Se z virtualnimi prijatelji tolažimo, da v tem velikem svetu nismo sami? Pa se temu da reči prijateljstvo? Odgovor je ne. Vsaj zame.

Ko hodim po ulici, včasih gledam ljudi in razmišljam, kako bi bilo na svetu brez prijateljstva. Kaj vse bi se dogajalo, če ne bi sklepali prijateljstev. Po televiziji velikokrat slišim, da sta dva sklenila med sabo prijateljstvo. Potem pa se vprašam: Se prijateljstvo sklene? Ali je to samo še ena podoba prijateljstva zaradi koristi? Na žalost je velikokrat tako. Mogoče pa je bolje tako. Svet brez prijateljstva bi bil tako pust in mrk. Vsi bi se grdo gledali in se z nikomer pogovarjali. Dejansko bi bilo dolgčas. Z nikomer ne bi mogel iti na sladoled in klepetati, kateri fant ti je všeč. Res bi bilo dolgočasno.

Verjetno pa prav vsak izmed nas sanjari o tistem sanjskem prijateljstvu, ki ga vidimo v filmih ali o katerem beremo v knjigah. Pravijo, da pravega prijatelja spoznaš v nesreči, da imaš s prijateljem veliko skupnega. Mogoče enako najljubšo knjigo ali pesem. V mojem primeru ni tako. Ni potrebno, da imava enako najljubšo pesem. Pomembno je, da smo lahko ob prijatelju to, kar smo v resnici, da se kljub pomanjkljivostim ne sramujemo drug drugega. Ko imaš pravega prijatelja, si ob njem to, kar si. Si nor in se zanj ne spreminjaš. Sprejme te takšnega, kakršen si. S tabo ni samo takrat, ko ti nekaj uspe. Tu je zate, ko se ti zdi, da se je ves svet obrnil proti tebi. Na obraz ti vrne nasmešek. Enostavno je vedno tu zate in ti zanj.

A prijateljstvo ni vedno večno ali brez težav. Pride čas, ko se tudi najboljša prijatelja skregata ali še huje: se moraš odločiti med njim in čim drugim. Kaj narediti v tem primeru? V bistvu je v takih trenutkih prijateljstvo na preizkušnji. Četudi si se za prijateljstvo in zaupanje dolgo trudil, ga lahko hitro izgubiš. Potem pa se moraš odločiti, ali bi dal prijatelju še eno priložnost. Če je prijateljstvo pristno, se ne odločaš dolgo. Na žalost pa je včasih dati še eno priložnost tako, kot še enkrat gledati isti film. Moja izkušnja se ni tako končala. Na srečo. In ravno zaradi sporov, ki se zgodijo, prijateljstvo cenimo toliko bolj. Presenetljivo je, da dve osebi postaneta najboljša prijatelje, čeprav si prej nista bili ravno naklonjeni.

Ko sem bila mlajša, smo bile kar vse punce med sabo najboljše prijateljice. Potem pa smo začele odraščati, se spreminjati in ugotovile smo, da je nemogoče imeti tako veliko najboljših prijateljev. Imam prijatelje, zanje sem zelo hvaležna. Najbolj ponosna pa sem na to, da oseba, v kateri jaz vidim najboljšega prijatelja, enako vidi v meni. Cenim, da mi vedno pove, kakšne napake delam in me vedno spremlja. Me poleg družine spodbuja in mi da občutek, da med toliko ljudmi nisem sama. In kaj jaz pričakujem od nje? V bistvu ne smeš imeti pričakovanj. Ker pri pravem prijateljstvu bo oseba tu za tebe, ne da bi jo moral ti na to opomniti.

Kaj pa različna mnenja? Ne smeš pričakovati, da bodo prijatelji enako razmišljali kot ti, saj ima vsak pravico do svojega mišljenja.

Tjaša Veber, 8. a

PRIJATELJSTVO

Živimo v svetu, ki ga spremlja hiter tempo življenja. Vsi v glavi nenehno slišimo tiktakanje ure in neprestano preverjamo uro na telefonu ali zapestju. Vse je vezano na čas, urnike in roke. Občasno pa bi se morali malo izklopiti. Ugasniti uro in se odmakniti od ostalega sveta. Ta čas posvetimo druženju ali iskrenemu pogovoru s prijateljem.

Pa sploh vemo, kaj je prijateljstvo in kdo so zares naši prijatelji? Zagotovo ne prijatelji na Facebooku in sledilci na Instagramu. Pol teh ljudi sploh ne poznamo in se z njimi ne moremo ne družiti in ne pogovoriti, zato to niso naši prijatelji in med nami ni prijateljstva.

Pomembno je le, da se družimo s tistimi, s katerimi nam je prijetno in z njimi skupaj uživamo v »brezčasju«, ki si ga lahko pričaramo.

Pa si lahko predstavljamo svet brez prijateljstva? Poskusimo! Zamislimo si, da se prebudimo v prelepo jutro. Opazujemo sončni vzhod, vendar njegove lepote ne moremo z nikomer deliti. Na poti v šolo na ulici srečujemo enako nejevoljne ljudi, kot smo mi, zato nihče iz sebe ne more iztisniti niti preprostega Dober dan. V šoli smo si vsi tuji, med odmori ni živžava, saj se med seboj niti družimo ne. Nadaljevanje dneva si lahko predstavljate sami, vendar sem prepričana, da si prav nihče ne želi takšnega sveta.

Ker si takega sveta ne želimo in imamo svoje prijatelje nadvse radi, bi zanje naredili preprosto vse, da bi jim pomagali. Če imamo prave prijatelje, pa bi oni za nas naredili enako. Vendar tega ne delamo iz razloga, da bi za to hoteli plačilo, ampak nam je to normalno. Preprosto nas boli pri srcu, če je naš prijatelj nesrečen, in prav zato mu pomagamo.

S prijateljem nam nikoli ni dolgčas. V dvoje ali troje, se vedno lahko spomniš novih zanimivih stvari. Svet je velik in vsak ga pozna en delček. Ko to znanje združimo, lahko nastane ogromno zanimivih zamisli in aktivnosti, ki jih lahko skupaj preizkusimo.

Ko prijatelju zmanjka motivacije za kakršnokoli stvar, ga motiviramo, da ne obupa. Spodbujamo ga lahko, da se izboljša v stvareh, ki mu grejo dobro od rok in jih razvija. Vsi smo radi motivirani od svojih prijateljev. Vsak pa zna motivirati svojega prijatelja, ker ga dobro pozna in ve, na katero struno je potrebno zaigrati.

Vsak si želi, da bi mu prijatelj vračal naklonjenost in da bi bilo tudi njemu prijetno v naši družbi. Od njega pričakujemo, da nam bo pomagal. Pa to sploh lahko pričakujemo od prijatelja? Jaz mislim, da ni prav, da imamo prevelika pričakovanja, saj bi potem prijateljstvo dobesedno temeljilo na pričakovanjih. Lahko pa si od prijatelja želimo, da nam prijateljstvo vrača. Ni nujno, da se nam želja uresniči, če pa se, smo toliko bolj srečni.

Ker imamo prijatelje radi, smo pogosto nesrečni, če nam posvečajo premalo pozornosti. V primeru, da svojo pozornost namenjajo tudi drugim, smo večkrat ljubosumni. Lahko smo ljubosumni na njihove nove prijatelje, vendar moramo razumeti, da zanj ne obstajamo samo mi. Obstaja pa še ena oblika ljubosumnja, ki se meni zdi upravičena. To je ljubosumje na njihov pametni telefon. Mislim, da je to pravi problem, ki bi lahko ogrozil naše prijateljstvo. Vseeno se lahko naknadno spoprijateljimo z osebo, na katero smo bili ljubosumni, s telefonom pa to ni mačji kašelj.

Meje prijateljstva so odvisne od prijatelja do prijatelja in od človeka do človeka. Različne ljudi prizadenejo različne stvari. Pomembno pa je, da sta prijatelja iskrena drug do drugega in da za rešitev spora ne kuhata mule, temveč se iskreno pogovorita.

Zase menim, da sem dobra prijateljica, sem pa človek in nisem popolna. Srečo imam tudi, ker imam dobre prijatelje, s katerimi se res dobro razumem. Če želimo ohranjati in krepiti prijateljstvo, živimo preprosto življenje in se prilagajamo drug drugemu.

Ajda Oblak, 8. a

VALENTINOVO

Valentinovo je praznik zaljubljenecv. Podarijo si kakšno malo ali veliko pozornost, da si izkažejo ljubezen. Vendar se mi zdi prav, da si ljubezen med seboj izkazujemo tudi med celim letom, ne samo za valentinovo. Prav je, da komu povemo, da ga imamo radi, mu poklonimo objem, ne glede na to, ali je valentinovo ali ne. Valentinovo pa ni samo za zaljubljenca. Tudi prijatelji se med seboj obdarujejo ali pa si poklonijo objem, ki pomeni več kot neka pozornost, ki jo kupiš v trgovini. Valentinovo je lep praznik, zato vsaj takrat nekemu, ki ti kaj pomeni, pokloni objem, saj mu s tem polepšaš dan.

Neja Kunaver, 8. a

Svetovno prvenstvo v biatlonu - Pokljuka

OGLED BIATLONSKE TEKME NA POKLJUKI

Pokljuka je letos gostila 55. IBU svetovno prvenstvo v biatlonu 2021. V času od 9. do 21. februarja je bilo 12 tekem, na katerih je tekmovalo 337 tekmovalcev iz 38 držav. Tekme na Pokljuki vedno obišče veliko število navijačev, ki spodbujajo Jakova Faka in ostale naše biatlonce. A v današnjih korona časih navijači ob progah niso dovoljeni, zato sem bila res zelo vesela, da sem si lahko ogledala eno izmed tekem.

V četrtek, 18. Februarja, je bila na vrsti štafeta mešanih dvojic. Z atijem, ki je bil povabljen na tekmo, sva se odpeljala do Bleda, kjer so naju ob 13. uri v Festivalni dvorani testirali na novi koronavirus. Ko sva dobila negativne rezultate, so naju organizatorji odpeljali na prizorišče tekem. Na Pokljuki je ogromno snega. Zdelo se mi je kot v zimski pravljici. Zaradi varnostnih ukrepov organizatorjev, da preprečijo kakršenkoli udar koronavirusa med tekmovalce, je bilo gibanje za gledalce na Pokljuki zelo omejeno. Na tekmo, ki se je pričela ob 15.15, smo čakali v šotoru, kjer so nas pogostili, ob 15. uri pa smo lahko odšli na tribuno.

Na startu je bilo 28 reprezentanc, Slovenijo pa sta zastopala Jakov Fak in Polona Klemenčič. Pri štafeti mešanih dvojic skupaj tekmujeta biatlonec in biatlonka, ki se izmenjujeta. Biatlon sam je sestavljen iz smučarskega teka in streljanja na tarčo, najprej leže, nato še stoje. Moški tekmovalci skupaj pretečejo 6 km, ženske pa zaradi

zadnjega zaključnega kroga 7,5 km. Najprej so bili na vrsti moški predstavniki. Jakov Fak je bil odličen in štafeto predal na četrtem mestu. Polona Klemenčič je zelo dobro streljala, vendar je bila malenkost počasnejša od tekmic in naredila predajo kot trinajsta. Jakov Fak je spet odlično tekkel in pridobil štiri mesta. Streljanje leže je opravil brezhibno, pri streljanju stoje pa je imel malce težav in je moral v kazenski krog. Štafeto je predal kot deseti. Tekmo so zaključile biatlonke. Polona Klemenčič je po nekaj težavah pri streljanju prišla na cilj trinajsta. Zmagala sta Francoza Julia Simon in Antonin Guigonnat, srebro sta osvojila Norvežana, bron pa Šveda. Tekma je bila neverjetno dinamična in zanimiva. Naša predstavnika sta dala vse od sebe in na tribuni smo dihali z njima. Biatlon me je navdušil in z veseljem bi si ogledala še kakšno tekmo.

Zala Paulina Brišnik, 9. a

